

Για το περιεχόμενο του σχολείου και την ανάπτυξη πολύμορφου & πολύπλευρου εκπαιδευτικού - μορφωτικού κινήματος

(κείμενο που κατατέθηκε και μοιράστηκε στο 13ο Συνέδριο ΟΛΜΕ)

1. Είμαστε εγγράμματοι εργαζόμενοι

Σε 80.000 περίπου υπολογιζόμαστε οι εκπαιδευτικοί δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Είμαστε ένας πραγματικός γίγαντας. Ένας γίγαντας όμως που τελούμε εν υπνώσει. Άλλοι τόσο υπολογίζονται και στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Το περσινό τους κινηματικό ξύπνημα άφησε πράγματα, αλλά όχι τόσο για το περιεχόμενο του σχολείου σήμερα. Δεν πρέπει να αφήσουμε από τη σκέψη μας και εκείνο το κομμάτι των πανεπιστημιακών που «πετιέται» στο περιθώριο της έρευνας και της μονιμότητας, από τις αλλαγές που προωθούνται στην ανώτατη εκπαίδευση.

Αν αναλογιστεί κανείς ότι οι εκατοντάδες χιλιάδες εκπαιδευτικοί είμαστε «**εγγράμματοι εργαζόμενοι**», η συνεισφορά μας στην πολιτική κουλτούρα της χώρας, έξω από το στενό χώρο του σχολείου, είναι μηδαμινή. Το ερώτημα είναι πόσο είναι σημαντική και μέσα. Εδώ δεν αναφερόμαστε στον επίσημο ρόλο μας. Σ' αυτόν ακόμα κρατιόμαστε στατιστικά στο επίπεδο του αναγκαίου. Όχι όμως πάντοτε στα μάτια των γονέων – άδικα ή δίκαια - αδιάφορο.

Τα αιτήματά μας, όπως εκφράζονται στο επίπεδο του ΔΣ της ΟΛΜΕ ή των συμπολιτευόμενων την Κυβέρνηση ή των αντιπολιτευόμενων σεχταριστικά το ΔΣ της ΟΛΜΕ, είναι παγιωμένα κι αυτά εδώ και είκοσι χρόνια. Περιορίζονται βασικά σε, δίκαιες μεν, μισθολογικές και ασφαλιστικές κυρίως διεκδικήσεις, που όμως δεν φαίνονται ικανές να συνεγείρουν τον κλάδο έτσι ώστε να παλέψει γι' αυτές, αλλά και για την συνολική ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής. Φυσικά γίνονται επί μέρους προσπάθειες και για το περιεχόμενο του σχολείου με μικρή επιτυχία.

2. Το βάρος της ευθύνης μας

Όμως σήμερα οι εκπαιδευτικοί φέρουμε το βάρος μιας ευθύνης που ξεπερνά τα στενά κλαδικά όρια και αγκαλιάζει το σύνολο της κοινωνίας. Πρόκειται για την υπεράσπιση του μορφωτικού αγαθού, της παιδείας και του πολιτισμού γενικά. Η υπεράσπιση αυτή δεν εξαντλείται στα επίσης δίκαια, μα συχνά γενικόλογα αιτήματα για αύξηση των δαπανών για την παιδεία και ένα δωδεκάχρονο δημόσιο δωρεάν σχολείο. Αυξήσεις ναι, αλλά για ποιο σκοπό; Δώδεκα χρόνια στο σχολείο; Σύμφωνοι, αλλά με ποιο περιεχόμενο και ποιους στόχους; **Οι εκπαιδευτικοί δεν έχουμε πλέον καμία δικαιολογία.** Οφείλουμε να παρέμβουμε άμεσα και δυναμικά ορθώνοντας ένα τείχος απροσπέλαστο στην επίθεση της βαρβαρότητας του εμπορεύματος και της εμπορευματοποίησης της γνώσης και του πολιτισμού.

Γι' αυτό είναι ανάγκη να ξανα-θυμηθούμε έμπρακτα το διπλό μας ρόλο. Διπλό ρόλο στο χώρο του σχολείου (υπαλληλικός και αποκαλυπτικός). Διπλό ρόλο στο χώρο της γνώσης (κέντρο το σχολείο, κέντρο και ο ιδιαίτερος ρόλος μας στις τοπικές και όχι μόνο κοινωνίες).

3. Ο στόχος του κεφαλαίου σήμερα

Το κεφάλαιο σήμερα ενδιαφέρεται καταρχάς για την παραγωγή πειθήνιων στελεχών, κοινώς εξαρτημάτων, πιστών υπαλλήλων της απρόσωπης μεγαμηχανής πολλαπλασιασμού των κερδών μιας ισχνής μειοψηφίας, που κερδοσκοπεί σε βάρος των ανθρώπων και της φύσης σε όλο τον πλανήτη, που δωροδοκεί γερά το 1/3, συντηρεί το άλλο 1/3 και εξουθενώνει τους υπόλοιπους.

Η επιστήμη, η τέχνη, η τεχνολογία και η τεχνική παράγονται από την εποχή της πρώτης βιομηχανικής επανάστασης και με ένταση στην εποχή μας, όχι για να διευρύνουν τη γνώση σε όλους, να κατανείμουν πιο δίκαια τα αγαθά και να προωθήσουν τον αλληλέγγυο και συλλογικό

τύπο ανθρώπου, αλλά για το αντίθετο: **Να κατακερματίσουν τη γνώση, να διευρύνουν τις ταξικές αποστάσεις, να υποβαθμίσουν τα πολιτισμικά – εθνικά υποδείγματα, να ξεζουμίσουν τη φύση και να εξατομικεύσουν ανταγωνιστικά τον άνθρωπο.**

Γι' αυτό και στο επίπεδο του σχολείου η επαγγελματική κατάρτιση **δεν** στοχεύει στην παροχή ευρύτερων γνώσεων και γενικής εκπαίδευσης - γεγονός που αποτελεί έναν από τους στόχους της επαγγελματικής εκπαίδευσης - αλλά περιορίζεται σε παροχή καθαρά εξειδικευμένων γνώσεων και δεξιοτήτων, σχεδιασμένη καθώς φαίνεται με πολύ τέχνη, παρά τα μοιραία λάθη τακτικής... Δηλαδή χρησιμοποιούνται και οι νέες τεχνολογίες όχι για την ανάπτυξη των γνώσεων και δεξιοτήτων, αλλά για τη διάσπαση και το πολυκερματισμό τους, για το μοίρασμα της φτώχειας μέσω της καταρτισσιμότητας.

Στο δυτικό κόσμο οι περισσότεροι και ειδικά οι νέοι, οι γυναίκες και οι μετανάστες, προορίζονται για ν' αποτελέσουν τους εξαρτημένους απασχολήσιμους και άβουλους καταναλωτές, χωρίς εργασιακή ασφάλεια, με περιορισμένες «χρήσιμες» γνώσεις, **χωρίς όμως κρίση, παιδεία, συλλογική ταυτότητα και άρα πολιτισμό.** Για την τελευταία λοιπόν αυτή κατηγορία, δεν... «χρειάζεται» παιδεία και πολιτισμός και μένει ν' αποτελεί τον εξαθλιωμένη από τη βία και τα ναρκωτικά **κεντρικό πόλο** της «ανώνυμης μάζας» των παραγκουπόλεων στον τρίτο κόσμο και των φτωχογειτονιών γύρω από τις πλούσιες μητροπόλεις στον δυτικό.

Την προβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας γι' αυτά την έχει αναλάβει κατεξοχήν η τηλεόραση και συνεπικουρούν τα υπόλοιπα ΜΜΕ. Το σχολείο έτσι «καλείται» να αναπαράγει την κοινωνική ιεραρχία, που περιγράφηκε παραπάνω, μέσα από την αναμόρφωση των προγραμμάτων, τα νέα βιβλία, τις «νέες μεθόδους διδασκαλίας», τα πρότζεκτ, τα ευέλικτα προγραμματάκια, τη μονομέρεια των εργαστηριακών εξοπλιστικών πακέτων στην ΤΕΕ, που προωθούν την επίδειξη, αντί της εργαστηριακής εξάσκησης - απόκτησης επαγγελματικής εμπειρίας!

Εξ ου και η υποχρηματοδότηση της παιδείας με την άλλη της όψη: τη «γενναιοδωρία» ή «φιλανθρωπία» σε προγράμματα κατάρτισης και επιχειρηματικότητας, σε ιδιωτικοποιήσεις, σε διεκδίκηση της έρευνας από το κεφάλαιο, στον κατακερματισμό της γνώσης, στην αναθεώρηση – νεοφιλελευθεροποίηση - του συντάγματος, στο ξαναγράψιμο της ιστορίας, στην ουσιαστική κατάργηση της γλωσσικής διδασκαλίας, στα κουτάκια στο Δημοτικό, στο κατέβασμα της ύλης προς τα κάτω. Έτσι, το σχολείο, ειδικά το ελληνικό, φαντάζει σήμερα σαν ένας βράχος στον ωκεανό που αντιστέκεται στα αγριεμένα κύματα, για πόσο ακόμα όμως;

Η επίθεση που δέχεται η κοινωνία από το κεφάλαιο δεν περιορίζεται στην οικονομική εκμετάλλευση. Στόχος του δεν είναι μόνο να εμπορευματοποιήσει τα πάντα, αλλά **να παραγάγει εκείνον τον ανθρωπολογικό τύπο**, που θα αποδέχεται και θα επιζητά την κυριαρχία του εμπορεύματος, που θα έχει μετατραπεί ο ίδιος και σε εμπόρευμα και σε χρήστη, **που θα υποτάσσεται** στην «άυλη» υπεραξία **του τίποτα επί της ουσίας.**

Το πρόβλημα για το κεφάλαιο δεν είναι τόσο να επιβάλει στην κοινωνία το... Mall, αλλά κυρίως να φτιάξει έναν πανομοιότυπο παγκόσμιο καταναλωτή, που θα θεωρεί αυτού του τύπου την αγορά, το περιβάλλον και τις σχέσεις που συνεπάγεται το Mall, τον ιδανικό... τρόπο ζωής.

4. Πως υπερασπίζουμε το δημόσιο σχολείο;

Επομένως σήμερα, αποτελεί άμεση προτεραιότητα να εντάξουμε ως ΟΛΜΕ στα αιτήματά μας το ζήτημα του περιεχομένου της παρεχόμενης γνώσης και του γνωστικού εύρους της προετοιμασίας των νέων στο συνεχώς μεταβαλλόμενο εργασιακό και κοινωνικό περιβάλλον. **Ειδικά είναι ανάγκη να επιμείνουμε στην αντιστοίχιση του περιεχομένου του σχολείου με την ηλικία, στην κριτική στα σχολικά εγχειρίδια, στα ωρολόγια προγράμματα, στο τρόπο και ρόλο των εξετάσεων και τέλος στην όλη λογική του σημερινού σχολείου.** Να προβάλουμε δηλαδή την δημιουργική κριτική μας στα παλιά και νέα προγράμματα σε όλες τους τις μορφές. Να εξηγήσουμε τους τρόπους με τους οποίους δημιουργείται συχνά **ο σημερινός λειτουργικός αναλφαβητισμός**, ο οποίος συχνά ξετινάζει τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων, των απομονωμένων, των μειονοτήτων, των μεταναστών, κλπ, και τα μετατρέπει σε καταρτιζόμενους τύπου «βίδας».

Στην ανάγκη δημιουργίας των βιβλιοθηκών, ολοήμερων αναγνωστήριων, εργαστηρίων για όλα τα σχολεία και τις **αντιφάσεις** που δημιουργούνται όταν αυτά υπάρχουν, λόγω των παρενεργειών **της ασήμαντης αντισταθμιστικής εκπαίδευσης, των φίλτρων και της ανάγκης των φροντιστηρίων.**

Δεν έχει νόημα να υπερασπιζόμαστε το δημόσιο σχολείο μόνο γενικά και αόριστα. Είναι ανάγκη - από χθες - να υπερασπιζόμαστε τη γλωσσική διδασκαλία με σταθερότητα, ειδικά όταν εκτός σχολείου προωθείται κυρίως η χρήση της συνθηματολογικής έκφρασης. Να

παλέψουμε για την μνήμη της ιστορικο - πολιτισμικής συνείδησης, όταν στη θέση της αναγκαίας αφήγησης που χρειάζονται οι μαθητές, επικράτησε ήδη το θραύσμα της ιστορικής πληροφορίας και της αποσπασματικής γνώσης.

Να παλέψουμε για την οργανική σύνδεση της διεθνικής συνείδησης με την εθνική. Δεν είναι δυνατόν με πρόφαση ότι αντιπαλεύουμε τον εθνικισμό, να καταλήγουμε να υπερασπιζόμαστε έναν άπατρι κοσμοπολιτισμό, που προωθείται για χάρη της Ευρωπαϊκής Ένωσης των Επιχειρήσεων...

Δεν μπορούμε να αποδεχόμαστε το ξαναγράψιμο της ιστορίας των λαών στα πλαίσια αυτών των υπερεθνικών ενώσεων, ώστε να τροποποιηθεί η συλλογική μνήμη προς όφελος της εμπορευματικής κυκλοφορίας – κερδοφορίας, αλλά μόνο στα πλαίσια εθνικού-διεθνικού: Να αρνηθούμε επομένως τόσο την «εθνοκεντρική αιχμαλωσία», τόσο και τον «αστιγματικό κοσμοπολιτικό πολτό».

Δεν είναι δυνατόν να αρνούμαστε την παροχή στοιχείων συλλογικής, πολιτισμικής, εθνικής και θρησκευτικής ταυτότητας στους μαθητές, παράλληλα και διεθνικής, απλά γιατί ο επικίνδυνος εθνικισμός και ο στείρος και συχνά αντιεπιστημονικός θρησκευτισμός άλωνε τα σχολεία.

Δεν μπορούμε επίσης να μαγικοποιούμε το ρόλο της νεωτερικής επιστήμης – ειδικά τις φυσικές - όταν πια γνωρίζουμε ότι δεν είναι ουδέτερη, ποιοι την προωθούν, ποιοι την χρηματοδοτούν, για ποιους σκοπούς και τι παρενέργειες ανθρωπολογικές - οικολογικές έχουν ήδη επιφέρει στη ζωή μας και να αγνοούμε την δυνατότητα άλλων επιστημονικών προτύπων που μπορούν να είναι συμβατά με τον άνθρωπο και τη φύση. Δεν μπορούμε επομένως να την κάνουμε θρησκεία...

Δεν μπορούμε να εκθειάζουμε τον αθλητισμό και πρωταθλητισμό στο σχολείο, όχι μόνο γιατί έχει φέρει το ντόπινγκ στα σωθικά του, αλλά κυρίως γιατί έπαψε σχεδόν το μάθημα να είναι φυσική και ομαδική αγωγή. Είναι το κύριο όχημα εμπέδωσης του ανταγωνισμού.

Δεν μπορούμε ιδιαίτερα να μένουμε απαθείς στα όσα συμβαίνουν σήμερα στη πολύπαθη Επαγγελματική Παιδεία με τις αναδιρθρώσεις της παραγωγής που φτάνει στη χώρα μας μέχρι τη κατάργηση ολόκληρων τομέων της αγροτικής οικονομίας και της πρωτογενούς παραγωγής γενικά, χωρίς να αντικαθίστανται με νέους.

Στη βάση επομένως του αποκαλυπτικού μας ρόλου, αυτού που δεν επιθυμεί το «σύστημα», δεν μπορούμε να αγνοούμε ή να υποτιμάμε και τις δικές μας ευθύνες. Είναι ανάγκη να ανατρέψουμε το άγονο και προβληματικό κλίμα και στην τάξη, να μη διαιωνίζουμε την απάθεια με την «δημοσιούπαλληλική νοοτροπία» που μας τροφοδοτεί το σημερινό εκπ/κό σύστημα. Αναπτύσσοντας την παιδαγωγική μας ελευθερία, οφείλουμε να παρέχουμε και να αναδιαμορφώνουμε και τα καθιερωμένα δεδομένα με τις αλλοιωμένες σχέσεις μας με τους μαθητές μας, που ως παρενέργεια αναπτύσσεται στο βαθμό που πνίγουμε τον αποκαλυπτικό μας ρόλο.

Και οι σκέψεις δεν έχουν τελειωμό...

5. Να ανέβουμε ένα σκαλί πιο ψηλά

Εάν εμείς δεν ανέβουμε ένα σκαλί πιο ψηλά, η εκχώρηση των υπηρεσιών μιας απονευρωμένης εκπαίδευσης στον ιδιωτικό τομέα, άμεσα ή έμμεσα, θα είναι μοιραία.

Οι εκπαιδευτικοί, αν πραγματικά ανοίξουμε και ένα τέτοιο μορφωτικό κίνημα, θα οδηγηθούμε να προτείνουμε άλλα πλαίσια «προγράμματος σπουδών», άλλο περιεχόμενο στη διδακτέα ύλη και με άλλη δομή, έτσι που να ικανοποιεί όχι τις ανάγκες της εμπορευματικής παγκοσμιοποίησης, αλλά αυτές της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού.

Πολύπλευρη και ολοκληρωμένη Γνώση επομένως, στην υπηρεσία του λαού και του τόπου, όπως έλεγε κι ένα παλιό σύνθημα της αριστεράς, που θα απευθύνεται στην όλη ανθρώπινη φύση των μαθητών μας.

Έχει καταγραφεί ότι η έλλειψη μιας τέτοιας στρατηγικής εντός και εκτός του σχολείου, αποδυναμώνει το ρόλο και των συλλόγων διδασκόντων. Τα φαινόμενα όπως καταγράφηκαν με τις βιντεοσκοπήσεις βιασμών ή τραμπουκισμών μαθητών, τόσο σε σχολεία της επαρχίας, όσο και των μεγάλων πόλεων, έτσι όπως αντιμετωπίστηκαν από τους γονείς και τα ΜΜΕ απέναντι στους καθηγητές, **φανερώνουν το όριο που έχουμε φτάσει.**

Όσο αυξάνεται η αποδυνάμωση του μορφωτικού, παιδαγωγικού, αλλά και του συνδικαλιστικού ρόλου των συλλόγων διδασκόντων, όσο η αποδοχή και επιζήτηση των ατομικών εκδουλεύσεων παγιώνεται, τόσο και η απόσταση από τον γραφειοκρατικό, αλλά κυρίως και από το ριζοσπαστικό συνδικαλισμό θα μεγεθύνεται.

Το χάσμα μεταξύ των καθηγητών της τάξης και του συνδικάτου (ως συλλογικού τρόπου αντιμετώπισης της ζωής με τις ανάγκες της) θα μεγαλώνει, όσο θα αρνούμαστε τα μεγάλα γεγονότα και τις πρωτοβουλίες για την αλλαγή πορείας της ΟΛΜΕ στο ζήτημα αυτό. Η εμμονή σε «κλισέ», που η ζωή έδειξε ότι θέλουν μετασχηματισμό, δεν κάνει τίποτε άλλο, παρά να διατηρεί τη σημερινή κατάσταση. Διαφορετικά σε λίγο καιρό η νέα βάρδια στα σχολεία θα πάρει τις δικές της πρωτοβουλίες με τους δικούς της όρους γκρεμίζοντας πιθανά και ό,τι θετικό έχουν κατακτήσει οι παλιές βάρδιες...

Ο γίγαντας πρέπει λοιπόν να σηκωθεί από τον ύπνο και τον εφησυχασμό του. Οφείλει να παλέψει - μαζί με όσα δημιουργικά και ανυπότακτα τμήματα της κοινωνίας - μετατρέποντας και το σχολείο σε μια εστία πολιτισμικής αντίστασης. Διαφορετικά θα συνεχίσει να υποφέρει από τη μανιοκατάθλιψη που προκαλεί η αίσθηση της ματαιότητας και η αδυναμία του να αντιμετωπίσει τα αδυσώπητα ερωτήματα στο βλέμμα των παιδιών, στην απόγνωση των γονιών, στην απογοήτευση της νέας χτυπημένης βάρδιας εκπαιδευτικών από τον εξευτελισμό μέχρι να επιτύχουν, αν μπορέσουν, το μόνιμο διορισμό.

6. Επίλογος δράσης και σύνθεσης

Το νέο πολιτιστικό, πολιτισμικό, μορφωτικό και εκπαιδευτικό ρεύμα που είναι ανάγκη να υπάρξει στη χώρα μας **χρειάζεται συμμαχίες και ανεξάρτητη λογική και δράση**, χωρίς να αποκλείει κάθε οργανωμένη κοινωνική συνιστώσα, εκ των προτέρων, στο βαθμό που σε ένα ή περισσότερα ζητήματα βρίσκεται στην κατεύθυνση που αδρά περιγράψαμε.

Αυτό δε σημαίνει βεβαίως ότι δεν έχουμε ανάγκη μιας πολιτικής – συνδικαλιστικής απόφασης του 13^{ου} συνεδρίου, με στόχο **να συνθέσουμε δημιουργικά με βάση τις αποφάσεις του 12^{ου} συνεδρίου, τις εμπειρίες των δύο ετών, τις νέες ανάγκες, την νέα πολιτική συγκυρία.**

Οι σύνεδροι του 13ου συνεδρίου της ΟΛΜΕ:

- 1) **Παναγιώτης Μπούρδαλας**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Εκπαιδευτική Παρέμβαση**» Α' ΕΛΜΕ Αχαΐας.
- 2) **Τάσος Χατζηναστασιού**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Απέναντι Όχθη**», ΕΛΜΕ Αργολίδας.
- 3) **Αντώνης Ναξάκης**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Πρωτοβουλία Παρέμβαση Εκπαιδευτικών**», ΕΛΜΕ Χανίων.
- 4) **Κώστας Κορδάτος**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Ριζοσπαστική Αγωνιστική Συσπείρωση**» - Ρ.Α.Σ., Β' ΕΛΜΕ Αιτωλ/νίας.
- 5) **Κώστας Βαμβκάς**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Συνδικαλιστική Αυτονομία**», ΕΛΜΕ Ελευσίνας.
- 6) **Δημήτρης Καρυώτης**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Συνδικαλιστική Αυτονομία**», ΕΛΜΕ Ελευσίνας.
- 7) **Ηλίας Παπαχατζής**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Ενιαία Αγωνιστική Κίνηση**», ΕΛΜΕ Ηλείας.
- 8) **Άρης Δαπέργολας**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Ανεξάρτητη Εκπαιδευτική Συνεργασία**», ΕΛΜΕ Ροδόπης.
- 9) **Νίκος Μπέκης**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Ανεξάρτητος Συνδυασμός**», ΕΛΜΕ Ημαθίας.
- 10) **Μαρίνα Μπογδάνου**, εκλεγμένη με το ψηφοδέλτιο «**Παρέμβαση Εκπαιδευτικών**», ΕΛΜΕ Κέρκυρας.
- 11) **Παύλος Κοτσιφάκης**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Αγωνιστική Συνεργασία**», ΕΛΜΕ Χανίων.
- 12) **Αχιλλέας Καρασμάνογλου**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Αριστερή Ενωτική Κίνηση**», Α' ΕΛΜΕ Δωδεκανήσου.
- 13) **Απόστολος Ξυδάς**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Συνδικαλιστική Αυτονομία**», ΕΛΜΕ Ελευσίνας.
- 14) **Γιώργος Δεμερδεσλής**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Αγωνιστική Συσπείρωση**», Β' ΕΛΜΕ Έβρου.

ΑΘΗΝΑ, 28-06-2007

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Μετά το μοίρασμα του κειμένου σε όλους τους συνέδρους και τα ευμενή σχόλια και την καταγραφή του πνεύματος του κειμένου στο συνθετικό κείμενο απόφασης του συνεδρίου το Σάββατο το βράδυ, έστω και οριακά, συνυπέγραψαν και οι παρακάτω σύνεδροι:

- 15) **Θόδωρος Κόττας**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Κοινωνικό Δύκτιο Εκπ/σης – Εκπ/κή Προοπτική**», ΕΛΜΕ Ηρακλείου.
- 16) **Γεωργουλέα Κατερίνα**, εκλεγμένη με το ψηφοδέλτιο «**Αγωνιστική Συνεργασία**», ΕΛΜΕ Καλλιθέας.
- 17) **Τσουκάτου Στέλλα**, «**Ανεξάρτητη Κίνηση Καθηγητών**», Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας.
- 18) **Λάμπρος Αντωνάκος**, «**Σύνδεσμος μονίμων & αναπληρωτών ΔΕ Αρκαδίας**», ΕΛΜΕ Αρκαδίας.
- 19) **Βασίλης Δημόπουλος**, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο «**Εκπαιδευτική Παρέμβαση**» Α' ΕΛΜΕ Αχαΐας.

ΠΑΤΡΑ, 2-07-2007